

ဟးဒေါက်သံ

မမဲ့ တမဲ့ ကာရန်စုများ

ဒေါက်တာသန်းဦး

CROAKS OF A FROG

A COLLECTION OF SARDONIC RHYMES

Translation by Dr. Than Nyein

မိတ်ဆက်အမှာ

“ဖားအော်သံ.... မမဲ့တမဲ့ ကာရန်စုများ” ဟု ဆရာဒေါက်တာ သန်းငြိမ်းက ဆိုသည်။

ကဗျာလို့ ခေါ်နိုင်မည်လားတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ ထောင်ထဲမှာ နေတုန်းက တိုက်ခန်းရှေ့ အုတ်ချပ်ကြားက ရှားရှားပါးပါး ဖားကလေးတစ်ကောင် အော်သံကြားရသည်။ လျှပ်စီးတွေလက်၊ မိုးတွေခြိမ်း ဖားကလည်း တကွပ်ကွပ် အော်နေတော့ မိုးများ ရွာလေမလားပေါ့။ တစ်နာရီလောက်ကြာ တော့ မိုးသံလေသံတွေ ဆိတ်၊ ဖားအော်သံကလည်း တိတ်သွားပါလေရော။ ဒီအဖြစ်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ် ကောက်ခြစ်လိုက်မိတာ ခု...အဆုံးသတ်ကိုပဲ သတိရတော့တယ်။

ဆရာက သူပထမဆုံး စိတ်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ဖြစ်သော ကဗျာ အဆုံးပိုဒ်ကို ရွတ်ပြသည်။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးမို့ ဆောင်းဦးနှင်းတို့ပင် တဖွဲဖွဲကျနေပါပြီ။
ရာသီချိန်တန်ပြီမို့ အိမ် ပြန်တော့ပါ မိုး...လောဘ သတ်ပါတော့ မိုး...တဲ့။

အမောဆိုမတတ် တကွပ်ကွပ် အော်နေသည့် ရွှေဖားလည်း နားပါဦး၊
စိတ်လျှော့ပါဦး...တဲ့။

ဖားဆိုသည့် ဖားကိုမှ ကိုရွှေဖားဟု တင်စားလိုက်သည်ကို
“မုဒိတာထားနိုင်ပါပေရဲ့”ဟု ဩချမိသည် အမှန်ပါ။

ဆရာက ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာ ဆရာ့ကို စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရပါသည်။
အချိန်တိုအတွင်းမှာ အပြန်အလှန် လေးစားချစ်ခင်သော
လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ရှုပ်ထွေး ယောက်ယက်
အဖြေထွက်အောင် အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်ဖြစ်ခဲ့ကြသော ကာလတစ်ခုမှာ

ဆက်လက် ရှင်သန်နိုင်ဖို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ကျွန်မတို့ စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အနားလွှတ်တစ်ခုမှာ ရုံးခန်းကလေးဖွင့်လို့ပေါ့။ နောက်ကျမှ လာပြီး စောစောပြန်လေ့ရှိသော ကျွန်မက တစ်နေ့တော့ ရုံးခန်းမှအဆင်း လှေခါးရင်းတွင် သတင်းထောက်တစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းဆုံရလေသည်။

တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပါ.. ဆိုတော့ ကျွန်မ သူ့ကို တော်တော်ကြီး မော့ကြည့်လိုက်ရ သည်။ အရပ် ခြောက်ပေခွဲလောက်ရှိတာကိုး..။ “ဒီအဆောက်အဦးမှာ ဒေါက်တာသင်နယင်းရဲ့ ရုံးခန်း ရှိသလား။ ” ဒေါက်တာသန်းငြိမ်းကို ဆိုလိုမှန်း ချက်ချင်းသိပါသည် ။အနောက်တိုင်းသားတွေ ပီသ အောင် မခေါ်နိုင်သော ဗမာနာမည်များစွာရှိသည်။ ကျွန်မသည်ပင် စံစံနွေးဖြစ်လိုက်၊ စံစံနွေးဖြစ်လိုက်ပါ ပဲကိုး။ ချက်ချင်းမဖြေဘဲ သူ့ကို အကဲခတ်နေမိတော့ သူကျောပိုးအိတ်ကို ခေတ္တချပြီး အိတ်ကပ်က လေးထဲမှ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ဆွဲယူပြီးကာ ကျွန်မကို ကြည့်သာရုံမျှ ပြသည်။ မပေးပါ

သူနာမည်။ သတင်းဌာန တစ်ခု။

“ရုံးခန်းကို လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မလား”

ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်၊

သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်နဲ့ စာရေးဆ ရာတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မင်းသိလား၊ ကျွန်မမဟုတ်ဘဲ အခြား လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်စုံတစ်ဦးဆိုလျှင် အတော်နားရှုပ်သွားနိုင်မည့် မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။

“အင်း သိတယ်၊ ဒီလှေခါးက တက်သွား၊ ဘယ်ဘက်ခန်း”

သူ့မျက်နှာအရေးအကြောင်းတွေ ထင်းလာအောင်ပြုံးရင်း “ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်”ဟု ပြောကာ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းမှာ ကျွန်မက လွဲလျှင် လူစုံရှိပါသည်။ ဒေါက်တာသန်းငြိမ်း၊ ဦးစိန်လှဦး၊ ဦးခင်မောင်စိန်တွေကြ

ပြောကြပေရော။

ဆရာပေးထားသော ကိုယ်ရေးအကျဉ်းမှာ နိုင်ငံရေးဖြတ်သန်းမှုကဏ္ဍ မပါလေတော့ မိတ်ဆက် အမှာတွင် ဒီထက်ပိုပြီး မရေးလိုတော့ပါ။
ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်သော အမှတ်တရ များစွာအနက် တစ်စက် တစ်ပျောက်မျှ တို့ထိမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအမှတ်တရကလေးများမှာ ဆရာ့ကို စာဖတ်နာသူတစ်ဦး အဖြစ် အကဲခတ်မိသည်။ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ရသစာပေများ၊ မြန်မာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကဗျာများကို သူ့ရင်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်နေအောင် ထည့်ထားပြီးသူဖြစ်လေ၏ ။
သမိုင်းနှင့် ပထဝီကိုလည်း မေ့လျော့ထားတတ်သူမ ဟုတ်။

သူတို့ သုံးဦးနာမည်တွေပေါင်းကာ “ဆွေငြိမ်းဦး”ကလောင်ဖြင့် အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးတွေ ရေးကြသည်။ နောက်တော့ ဆရာကချည်း အရေးများပြီး ဆွေငြိမ်းဦးက ဒေါက်တာသန်းငြိမ်း၏ ကလောင်အမည် လုံးလုံးလျားလျား ဖြစ်သွားပုံရပါသည်။ မကြာခင် လအနည်းငယ်က ဆရာနှင့် ပြန် တွေ့ကြတော့ ဆွေငြိမ်းဦးနာမည်နှင့် လုံးချင်း ၃ အုပ်ရေးထုတ်ပြီးသည်ကို အံ့သြဝမ်းသာ သိလိုက်ရ သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် “ဖားအော်သံ မမဲ့တမဲ့ ကာရန်စုများ” မူကြမ်းကို ဖတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

“ကဗျာ”ဟု ကျွန်မကတော့ ယုံယုံကြည်ကြည် မှတ်ချက်ပြုပါသည်။ ကဗျာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာ သာဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ပြန်ဆိုထားသည်မို့ ထပ်မံအံ့သြရပြန်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာ သို့ ရသမြောက်အောင် ပြန်ဆိုသော ဆရာများ၊ မြန်မာစကားပြေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ချောမွေ့ အောင် ပြန်ဆိုသော ဆရာများ စသည်ဖြင့် စာဖတ်သူတို့ သိထားပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း မြန်မာကဗျာကို အင်္ဂလိပ်ကဗျာ ပုံသဏ္ဌာန်ဝင်အောင် ပြန်ဆိုထားလေရာ “အင်္ဂလိပ်လို ရေးပြီးမှ မြန်မာလိုပြန်လေသ လား” ဟုပင် တွေးသည် နောက်ဆုံးကျမှ....

- ဒီကနေ့တော့ ကိုယ်တော်ချော

ဖားပြုပ်ကိုက်လို့ သေပါရော

- နို့စို့ဘက်မို့ သွားရောတာ

ရွှေဖားသိပ်ကိုမှားတာပါ

- ဖားချင်းဆိုတာ ဗိုလ်မထား

စားခွက်လုဘက်မဟုတ်လား....တဲ့။

ဒေါက်တာသန်းငြိမ်းက ရွှေဖားကို မုဒိတာ ကြိမ်လုံးဖြင့်

ပေါ့ပေါ့ကလေး..နော့ရုံမျှ...

ကျွန်မက ဆရာကဗျာ အားလုံးကို လက်ခံလိုလှသည် မဟုတ်သော်လည်း အားလုံးကို သဘောကျမိတာ အမှန်ပင်။ ရေးသူ၏ စိတ်ရင်းကို အကွယ်အဝှက်မဲ့ နားလည်နိုင်၍ စာတစ်အုပ်အဖြစ် မှတ်တမ်းပြုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထူးခြားသော ဆရာနိုင်ငံရေး ဖြတ်သန်းမှုအစကို ရေးဖြစ်အောင် ရေးဖို့ လည်း တခုတ်တရ တိုက်တွန်းမိသည်။

ကွဲလွဲသော အယူအဆပင်လျှင် အပြည့်အဝ ပြောရေးဆိုခွင့် ရသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေချိန်မှာ အသည်းရော၊ နှလုံးပါ ရောဂါစုံဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဆေးကုသ လျက်ရှိသော ကျွန်မ၏ အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာသန်းငြိမ်း ကျန်းမာရွှင်လန်းနိုင်ပါစေ။

စမ်းစမ်းနဲ့ (သာယာဝတီ)

*

မိတ်ဆက်

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၇-နှစ်ခန့်(၁၉၉၇ ခုနှစ်)က ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မရောက်ဖူးရင် ခေတ်မမီ ဘူးလို့ ပြောရမလိုဖြစ်ရတဲ့နေရာကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာ မှာ ကျွန်တော်နေတဲ့တိုက်ကို ဦးလေး ဦးအုံးမြင့်(ကျော်လင်းစာပေ) ရောက်လာပါတော့တယ်။ ရောက် မယ့် ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော်နဲ့ကပ်လျက်အခန်းကိုပါ။

အပြင်မှာ ရှိခဲ့ကြစဉ်က ဦးလေးဟာ လူပုံသေးပေမယ့်(၈၀) အရွယ် အသက်နဲ့စာရင် တော် တော်ကလေး ကျန်းမာပါတယ်။ သည်ထက်ပိုထူးခြားတာက စိတ်ဓာတ်ပါ။ အင်မတန်ထက်သန်ခိုင်မာ ပြီး ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရုံမက သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ပါ ပေးသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဆန်နီပစ်ကပ်လေးနဲ့ သွားကြလျှင် ဘယ်တော့မှ ရှေ့ခန်းက စီးခိုင်းလို့မရ ဘူး။ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာဝတ်ထားတဲ့ ဦးလေးဟာ (၁၅)နှစ်သားလေးတစ်ယောက်လို နောက်ခန်းထဲ ကို လွှားကနဲကျော်တက်ပြီး လိုက်လေ့ရှိပါတယ်။

အခု တိုက်ထဲကို ရောက်လာတဲ့အခါမှတော့ ဦးလေးဟာ အရင်လောက် ကျန်းမာရေးနဲ့မပြည့် စုံတော့ဘူး။ ဆီးကျိတ်ဝေဒနာခံစားနေရပြီး အစားလည်း သိပ်မစားနိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကတော့ အံ့ဩဖွယ်ရာ ခိုင်မာဆဲပါ။ ဟာသဉာဏ်လည်း ထက်မြက်ဆဲ၊ လောကကြီးကို လည်း သရော်အကြည့်နဲ့ ကြည့်နိုင်ဆဲပါ။ ဦးလေးရောက်လာတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အားဆေး တစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သည်ကြုံကြုံမှုကနေပြီး အခုတင်ဆက်တဲ့ ကဗျာလို့ မခေါ် လောက်တဲ့ စာစုကလေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ နှစ် နိုဝင်ဘာလကုန်ပိုင်းတစ်ညမှာ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး လျှပ်စီးတွေ တဝင်းဝင်းလက်၊ မိုးတွေတအုံးအုံးခြိမ်းပြီး ချက်ချင်းပဲ သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာတော့မယ့်ပုံ ဆင်လာပါတော့တယ်။ ဒီအခါ မှာ ဦးလေးရဲ့

တိုက်ခန်းရှေ့ ရေချိုးကန်ထောင့်၊ အင်္ဂတေကွာနေတဲ့အုတ်ကြားက ဖားကလေးတစ်
ကောင်ဟာ တအားကုန်းပြီး တကွပ်ကွပ်နဲ့ ဆက်တိုက်အော်ပါတော့တယ်။

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် လျှပ်က တဝင်းဝင်းလက်၊ မိုးက
တအုံးအုံးခြိမ်း၊ ဖားက တကွပ်ကွပ် အော်ပေမယ့် မိုးရေက တစ်စက်မျှ ကျမလာပါ။
ဘယ်ကျလိမ့်မလဲ၊ မိုးကုန်လို့ ဆောင်းတွင်းဝင်နေမှပဲ။ ဒီလိုနဲ့ လျှပ်စီးရောင်တွေ၊
မိုးခြိမ်းသံတွေ တဖြည်းဖြည်းဝေးပြီး ပျောက်ပြယ် သွားတဲ့အခါ ဖားကလေးလည်း
မျှော်တော်ဇောနဲ့ မောပြီး ပြန်အိပ်သွားထင်ပါရဲ့ အော်သံတိတ်သွားပါ တော့တယ်။

ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော်မအိပ်ခင်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်
ကောက်ခြစ်မိလိုက်တယ်။ အဲဒီကဗျာကို မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်က ဦးလေးကို
ရွတ်ပြတယ်။ ကျက်မထားခဲ့လို့ အားလုံးကို မမှတ်မိတော့ပါ။ အဆုံးသတ်ကတော့
ဒီလိုပါ။

---အသင်မိုးနတ်

လောဘသတ်၍

ကိုယ့်ရပ်ဌာနေ

ပြန်ပါလေတော့၊

အရေကြောင်ကျား

ကိုရွှေဖားလည်း

နားနားနေနေ

စိတ်ကိုဖြေ၍

အိပ်လေပေတော့ အိပ်ပါတော့။

ဒါကိုကြားတော့ ဦးလေးက “ဟဲ ဟဲ .. ဆရာ ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ

ကျွန်တော် သိပါတယ်။ (ဦးလေးက သူတူသားအရွယ် ကျွန်တော့်ကို ဆရာ လို့ ခေါ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်လို့သုံးလေ့ရှိ ပါတယ်) ဆက်ရေးစမ်းပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ အခုလို သရော်သံလေး စွက်ပြီးတော့ပေါ့” လို့ အကြံပေးပါ တယ်။ မြှောက်ပေးရင် မတက်လည်း လုပ်လေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း မငြင်းပါ။

ဒီလိုနဲ့ “ကိုရွှေဖား” ကပဲ ဇာတ်လိုက်လုပ်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်း “ပေသီး” ကို ဆွဲခေါ်ထွက်ခဲ့ပါ တော့တယ်။ ရွှေဖားက စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ဦးလေးရဲ့အုတ်ကန်ဘေးက ဖားပါပဲ။ လူနဲ့ပေါင်းတာကြာတော့ တစ်ခါတလေ လူပါးဝတယ်။ လူလို မတွေးတတ်တော့ တစ်ခါတလေ ကြောင်တယ်။

ပေသီးက ပစ္စည်းမွဲတစ်ယောက်ပါ။ ပစ္စည်းမွဲလို့ ခေါ်ကြတာ မကြိုက်ပါ။ သူ့မှာ ဆိုက်ကားစုတ် တစ်စီးရှိနေလို့ လက်သစ်နိုင်ငံရေး ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား အဖိုးအိုကြီးတစ်ယောက်က “ဒါဆို အရင်းရှင် ပေါက်စနပေါ့” လို့ ပြောတာကို သူ တော်တော် သဘောခွေနေပါတယ်။ ဒါကလည်း “အရင်းရှင်ကို အရင်ရှင်းရမယ်” လို့ ဟိုက ဆက်ပြောတာကို မကြားလိုက်လို့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း(ယခင်က) ခေတ်ပြိုင်အခြေအနေကို သရော်အကြည့်နဲ့ကြည့်မိတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်သက်သာမှု များစွာဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

တောင်းပန်ချင်တာတစ်ခုကတော့ ဒီစာစုကလေးတွေ ရေးခဲ့တဲ့အချိန်ဟာ အခုကာလနဲ့နှိုင်းစာ လျှင် တော်တော်ကလေး ကွာလှမ်းသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် စာရဲ့အောက်ဆုံးမှာ ပြထားတဲ့ ရေးတဲ့နှစ်နဲ့ ယှဉ်ဖတ်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပါ။ ဥပမာ- “ဆန်တစ်ပြည် နှစ်ရာကျပ်၊ တစ်လှည့်ပြတ်လို့ တစ်လှည့်ငတ်” လို့ ရေးထားတာမှာ အခုခေတ် ဆန်ဈေးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် နားလည်နိုင်စရာ မရှိတော့ပါ။ အောက်ခြေက (၁၉၉၈) ခုနှစ်ကို သတိပြုမိမှသာ သဘောပေါက်ပါမယ်။ အခြားစာစုများလည်း ဒီနည်းနှင်နှင် ဖြစ်ပါတယ်။

အထဲမှာ (၁၁)နှစ်လုံးလုံး အထီးကျန် နေနေခဲ့တဲ့ကာလတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဇာတ် ကွက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြေဖျော်ခဲ့တဲ့ “ရွှေဖား” နဲ့ “ပေသီး” တို့ကို စာဖတ်သူများနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း

ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ ဦးလေးရဲ့ ဇွဲသတ္တိနဲ့ မေတ္တာစေတနာကိုလည်း အမှတ်တရ ရည်ညွှန်းရင်း-

ဒေါက်တာသန်းငြိမ်း
၂၀၁၄ ခုနှစ် ၊ ဇန်နဝါရီ

*

Notice

Persons attempting to find motive in these (letters) will be prosecuted; persons attempting to find moral in them will be banished; persons attempting to find plots in them will be shot.

By order of the Author

(From “Notice” in Adventure of

Huckleberry Finn by Mark Twain)

သတိပေးကြော်ငြာ

ဤ(စာစု)များထဲ၌ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် ကြိုးပမ်းသူများသည် တရားစွဲခံကြရမည်။ သင်ခန်းစာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် ကြိုးပမ်းသူများသည် ပြည်နှင်ဒဏ် ပေးခံကြရမည်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ် ကွက်ကို

ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် ကြိုးပမ်းသူများသည် ကွပ်မျက်ခြင်း ခံကြရမည်။

စာရေးသူ၏ အမိန့်အရ

(မဒုက်တိုင်း၏ ဟတ်ကယ်ဘယ်ရီဖင်၏ စွန့်စားခန်းများမှ)

*

အခန်း (၁)

Like The Human Beings

Thee: A 'Pyi' of rice worths 200 kyats, Now we are hungry, then we starve.

When I go to bed at night, The next morning gives me fright.

Tell me frankly Ko Shwe Phar, Can we survive in future?

Phar: Please don't come and grumble here, We Frog's famine not so far.

As the lamp-posts shed no light, Insects away they took flight.

With light at times, crickets come, Adults and children mob at them.

Being less Well-off than are we, Can only gaze them with pity.

Now we're also slowly sinking Like those wretched human beings.

1998

*

လူတွေကျနေတာပဲ

သီး။ ဆန်တစ်ပြည်နှစ်ရာကျပ်

တစ်လှည့်ပြတ်လို့ တစ်လှည့်ငတ်၊

ညဘက်အိပ်ရာဝင်တဲ့ခါ

မိုးလင်းမှာကို ကြောက်နေတာ
ပြောဗျာရှင်းရှင်း ကိုရွှေဖား
ကျုပ်တို့ ဒီတောင် ကျော်မှာလား။
ဖား။ လာမညည်းနဲ့ ဖိုးပေသီး
တို့ဖားတွေလည်း ငတ်လုနီး၊
ဓာတ်တိုင်တွေက မီးမလင်း
အောက်ခြေတစ်ဝိုက် ပိုးကောင်ရှင်း
မီးလင်းတဲ့ခိုက် ပုရစ်ရောက်
ကလေးလူကြီး အပြိုင်ကောက်
ကိုယ့်လောက် မဟန်ကြလေတော့
ဒီလိုကြည့်နေရတာ ပေါ့။
ခုတော့တို့လည်း တဖြည်းဖြည်းမဲ့
လူတွေကျနေတာပါပဲ။ ။

၁၉၉၈

*

Confusion

Thee: Certain breed called “the Rich-Man”, Are they still there in
our land?

Phar: Taking everyone like you, Will not make it always true.

For Alsations and Dobermans, Bellies are filled in abundance.

Their good lives had been so, Since the time eons ago.

Thee: Your answer is so confusing; I'm asking about human beings.

Phar: Up there in those high towers, Dogs are living like their masters.

The poor here like their dogs, Have dry scabies and drink rice broth.

While rich-poor gap is getting wider, Men and their dogs move much closer.

So you excuse my confusion Between man and dog and dog and man.

1998

*

ဝိုးတိုးဝါးတား ကိုရွှေဖား

သီး။ တို့နိုင်ငံမှာ ကိုရွှေဖား

ချမ်းသာတဲ့လူရှိသေးလား။

ဖား။ ကိုယ်ချင်းစာတာ ကောင်းပေမယ့်

မင်းလိုချည်းပဲ မမှတ်နဲ့၊

အယ်လ်ဇေးရှင်း ဒိုဘားမင်း

သူတို့ဗိုက်တွေ အမြဲတင်း

သင်းတို့ ဒီလိုနေလာတာ

သိပ်ကို ကြာနေပါပြီကွာ။

သီး။ ဘာတွေ လျှောက်ဝါးနေတာလဲ

ကျုပ်မေးတာက လူတွေပဲ။

ဖား။ ဟိုတိုက်ပေါ်က ခွေးတွေက

သခင်လိုနေ စားနေကြ၊

သည်ဘက်ကျတော့ လူတွေမွဲ

ထမင်းရည်သောက် ဝဲခြောက်စွဲ၊

ချမ်းသာဆင်းရဲ ကွာသွားလေ

လူနဲ့သူ့ခွေး နီးလာလေ၊

ခွေးနဲ့လူနဲ့ ရောသွားတော့

ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်တာပေါ့။ ။

၁၉၉၈

*

Shwe Phar in a car

(Once,Pe Thee,while taking a walk, A small car came near to stop.

Inside was Shwe Phar sitting pround, A cigarette hanging from his mouth)

Thee: Why! You look so smart and grand.

I thought you were another man, Phar: Ridiculous! Pho Pe Thee, I'm not your pedigree.

If one owns a small four-wheel, Traveling becomes so easy.

Thee: Will you tell me a little bit, If you've found a big gold pit.

Phar: Don't take me wrong, my dear friend, Shwe Phar is for Mother Land.

When my daughter wed her groom, Wedding presents flowed in booms.

Her father-in-law's is a big shot, He might weigh a viss on spot.

Those offers have been made.

By his clients of give-and- take.

Let it be, and hop inside: I'll give you a pleasure ride.

1998

*

မော်တော်ကားနဲ့ကိုရွှေဖား

(တစ်နေ့ ပေသီး လမ်းလျှောက်ခိုက်

ကားလေးတစ်စီး ထိုးလိုဆိုက်

ကားထဲကြည့်တော့ ကိုရွှေဖား

စီးကရက်ကို ခဲလို့ထား) သီး။ တယ်ဟုတ်ပါလား ရွှေဖားရယ်
ကျုပ်ဖြင့် လူတောင်မှားသွားတယ်။

ဖား။ ကြံကြံဖန်ဖန် ပေသီးရာ

ငါက လူမှ မဟုတ်တာ။

ကားလေးတစ်စီး ရှိထားတော့

ဟိုဒီသွားရ လွယ်တာပေါ့။

သီး။ ကျုပ်လည်း တိုးတိုးပြောပါဦး၊

ဘာအကွက်များ တွေ့ထားတုန်း။

ဖား။ မဟုတ်တရုတ် ကိုယ့်လူရာ

တိုင်းပြည်အတွက် ရွှေဖားပါ။

သမီးလက်ထပ်ပွဲတုန်းက

ဟိုကဒီက လက်ဖွဲ့ကြ၊

ယောက္ခမက ထွားထွားရယ်

တစ်ပိဿာလောက်ရှိလိမ့်မယ်။

အညမည ကျေသူတွေ

ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ကြတာလေ။

ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ကွာ

ကားလျှောက်စီးကြရအောင်ပါ။

*

One-Meal Pe Thee

Thee: Prices shot up as they sped, Rocket had to lift its hat.

Will you give me helping hand And tell me how to meet both ends.

Phar: With such a trifle mess, You give your mind a heavy press.

“When no home, go to ‘Zayat’, And take one meal, when not enough.

Think that’s easy, leave that’s hard, Keep in mind tehse priceless words”.

Thee: What a brainy you really are!

You’ll get famous in future.

Sorry that you’re just a frog, Were a man, you’ll be in top.

(From thence onward, poor Pe Thee,Daily takes a single meal.)

1998

*

တစ်နှစ်စား ပေသီး

သီး။ ဈေးတွေ အတက်ကြမ်းပုံက

ခုံးပျံကတောင် ဦးတိုက်ရ

လုပ်ပါဦးဗျ ကိုရွှေဖား

ဘယ်လိုနေလို့ ဘယ်လိုစား။

ဖား။ ဒါလေးနဲ့များ ပေသီးရာ

မင်းမို့ စိတ်ညစ်ခံနေတာ

“အိမ်မရှိရင် ဇရပ်သွား

ဆန်မရှိရင် တစ်နပ်စား

အဲဒီ စကား မြဲမှတ်သား

လွယ်တာစဉ်းစား ခက်တာထား။”

သီး။ တော်လှချည်လား ရွှေဖားရာ

ရှေ့လျှောက် နာမည်ကျော်ဦးမှာ

ဖားမို့လို့သာ တော်သေးရော

လူဆိုလျှင်တော့ ထိပ်ကပေါ့။

(အဲဒီ ကစ ပေသီးလည်း

တစ်နပ်လျှော့စားတော့တာပဲ။)